

မောင်ညိုမှိုင်း

(သန်လျင်)

ရွှေဘုံပြန် လွန်းအိမ်သစ်

စာရေးသူ၏ အမှာ

ကျွန်တော်သည် ဤလုံးချင်းဝတ္ထုကို ရေးရန်အတွက် ဦးစွာဆရာကြီး တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ၏ ‘ပြိတ္တာလောကဖြစ်ရပ်ဆန်း’စာအုပ်တစ်အုပ်လုံး ကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် ... ၎င်းစာအုပ် အခန်း(၃) မှ

‘သေရမည်မှာ ဓမ္မတာ’။

‘သေခါနီးအာရုံမှာ ’ ... သေခါနီး အမူအရာ’

‘သေခါနီး စိတ်အစဉ်’ ‘သေခါနီး သတိထားကြစို့’။

‘နောက်ဘဝသစ်ကူးပုံ’ ‘အချိန်မသိသေနည်းတတ်ကြစေ’

စသည့် အခန်းစာစဉ်များကို အလေးအနက် ဖတ်ရှုလေ့လာပါသည် ။

ပြီး ... အခန်း(၄)မှ ‘ပြိတ္တာဖြစ်ရခြင်းအကြောင်း။ တစ္ဆေ သရဲ တစ္ဆေ ခြောက်ခြင်း စသည် တို့ ကို ကျေညက်အောင် ဖတ်ရပြန်ပါသည် ။ ပြီးလျှင် ... အခန်း(၅)မှ ‘ရကြပါစေ ... အမျှဝေ လိုသော်’ မှ သည် ပြိတ္တာတစ္ဆေ ဖြစ်ခဲ့ရပါက မည်သို့ဒုက္ခဆင်းရဲကြီးစွာဖြင့် ... နေထိုင်ကြရပုံကိုပါ အသေအချာဖတ်ရှုခဲ့ပါသည် ။

ယင်းအပြင် ... ကျေးဇူးတော်ရှင်လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ...ဒီပနီများ ... နိုင်ငံခြားသား ပညာရှင်များ မေးလျှောက်သည့် တစ္ဆေ၊ နာနာဘာဝနှင့် ဘဝသစ်ကူးကြပုံ အမေးအဖြေများ သကျတောင် ဆရာတော်၏ ပဏ္ဍိတဒေဝနိယ ကျမ်းကောက်နုတ်ချက်များ ။

ဆရာကြီးထွဋ်ခေါင်၏ ... လောကီဝိဇ္ဇာလျှို့ဝှက်ချက်မှ ရှင်းလင်းချက်များ ။ မကျွတ်မလွတ် ဘဝမှ လွတ်မြောက်ပြီး အကျွတ်အလွတ်ဘဝသို့ ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးရသည့် ...ဆရာတော် အရှင်သူမြတ်များ ၏ “ဟောပြော ဆောင်ရွက်ချက်များ ...” ပေတဝတ္ထုနှင့် အိပ်မက် တိတ္ထိကျမ်း ... စသည် များကို လေ့လာဖတ်ရှု ကိုးကား မှီငြမ်း၍ ဤဝတ္ထုကို ရေးဖွဲ့ခဲ့ပါသည် ။

ဆရာကြီး ... တက္ကသိုလ်ရှင်သီရိက ပြိတ္တာလောက စာအုပ်စာမျက်နှာ (၉၁၁၆)၌ ... ပြိတ္တာ ဘဝရောက်ရသူများ အကြောင်းကို ဘုရားဟောတရားသဘောဖြင့် ညွှန်းဆိုရာတွင် ...

“ ... ဥစ္စာစွဲ၊ သားသမီး သံယောဇဉ်စွဲဖြင့် သေဆုံးသော သူတို့ သည် မည်မျှပင် ကုသိုလ်တွေ ပြုထားစေကာမူ သေခါနီး အာရုံ (အာသန္နကံဇော) ထိုအစွဲကို စွဲပြီး...ဘဝ ကူးပြောင်းသွားလျှင် မုချ ဆတ်ဆတ်၊ မကျွတ်မလွတ်သော ပြိတ္တာဘဝသို့ ရောက်ကြရသည် ထိုပြိတ္တာသည် ၊ ထိုအစွဲဖြင့် အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လာရောက်နေပြီး ခြောက်လှန့် အနံ့ပေးသတိပေးသည် ...’

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို(ပရဒတ္ထပ ပြိတ္တာ) ဟု ... ခေါ်ပြီး ကုသိုလ်အဖို့ အမျှပေးဝေလျှင် ... အမျှရပြီး ... ပြိတ္တာဘဝမှ ကျွတ်လွတ်ပြီး အဆင့်မြင့်သော နတ်ဘဝသို့ ပြောင်းသွားနိုင်ပါသည် ဟု ရေးသားထား၏။

ပညာရှိ ရဟန်းသူမြတ်များကလည်း ထိုအဆိုပြုချက်ကို လက်ခံနိုင်ကြပါသည် -

တစ်ဖန် စာမျက်နှာ (၁၂၅) ...၌ ...

ပြိတ္တာအမျိုးများ စွာရှိသည် တွင် ... ယနေ့လူတို့ အတွေ့အကြုံဝေါဟာရ အရ၊ အမည်တွင် သည် မှာ ... တစ္ဆေ၊ မှ င်စာ၊ အစိမ်းသရဲ

သဘက်၊ ဖုတ်၊ ကျတ်၊ ဥစ္စာစောင့်၊ ရုက္ခစိုး၊ စုန်း၊ ဘီလူး ... အစရှိသည် တို့ ဖြစ်၏ ...။

ထိုသို့ ပြိတ္တာအမျိုးမျိုး ရှိနေစဉ်တွင် အသင့်အတင့်သည် လည်း အနိမ့်အမြင့်ကွာပြီး ... ဟု ဖွင့်ဆိုပြီး ... ကုသိုလ်ကံ အကုသိုလ်ကံ ကြောင့် ရရှိသော ... ဘဝတန်ခိုး အခြေအနေ အနိမ့်အမြင့် ကိုလည်း ရှင်းပြထားပါသည်။

တစ်ဖန် စာမျက်နှာ (၁၂၈)တွင် -

ထိုဖုတ်ပြိတ္တာတို့ သည် လူတို့ ကို ခြောက်လှန့်တတ်သောကြောင့် ‘တစ္ဆေ’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ ‘တစ္ဆေ ဆိုသည် မှာ ‘တဇ္ဇေ တိ’ ဟူသော သဒ္ဒါ ကိုစွဲ၍ ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ‘တဇ္ဇေ တိ’အနက် သဘောမှာ (ကြောက် လန့်အောင် ခြိမ်းခြောက်သည်) ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ကာလကြာသော အခါ ‘တဇ္ဇေ’ကို တစ္ဆေ ဟု အလိမ်ဖြင့် ရေးရာမှ ‘တစ္ဆေ’ဟူ၍ မြန်မာဝေါဟာရတွင် တွင် တွင် ကျယ်ကျယ် အသုံးပြုလာသည် ... ဟု ရှင်းပြထားပါသည်။

ထိုထိုသော ကျမ်းဂန်ပဋိကတ်၊ နားလည်ကျွမ်းကျင်သည့် လူပညာရှိ ရဟန်းပညာရှိများ ၏ အဆိုအမိန့် ... အကိုးအကား ... ရေးသား ဟောပြောချက်များကို ကျမ်းကိုမှီငြမ်းအမှီသဟဲ ပြု၍ ဤဝတ္ထုကို ရေးဖွဲ့ပါသည်။

ဤဝတ္ထုရေးဖွဲ့ခြင်း၏ စေတနာ အကြောင်းရင်းခံမှာ အလားကောင်းသော ကျွန်တော် ကျွန်မတို့ လူဖြစ်ခဲ့ရပြီးနောက် ... အပြန်ကောင်း၊ အသေကောင်းဖို့ လွန်စွာအရေးကြီးပါသည်။ ကောင်းမှု ကုသိုလ်များ လူ့ဘဝက ပြုခဲ့ကြသော်လည်း ... ဆရာအရှင် သူတော်စင်တို့ မိန့်ခဲ့ကြသလို ... ကွယ်လွန်ကာနီး စိတ်အစွဲ(အသန္နကံဇော)ကြောင့် ...။

တစ်နည်း ... အသေမတတ်သောကြောင့် ထိုအစွဲဖြင့် ပြိတ္တာဘုံ လောက
သားဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့လျှင် ခံစားတွေ့ကြုံရတတ်သည့် ဘဝဆိုး
များကို စာဖတ်သူများ သိရှိနားလည် သဘောပေါက်စေရန်အတွက် ...။

လူကြီးလူငယ်များ ပါ ကျမ်းမဆန်စေဘဲနှင့် ဖတ်နိုင်စေရန် အလို့ ဌာ
ဝတ္ထုအသွင်ဖြင့် ရေးဖွဲ့ရာမှာ လည်း ... ဘုရားဟော တရားဓမ္မအဆိုအမိ
န့် ပညာရှင်များ အဆိုအမိန့်‘ဘောင်’အတွင်း မှ အံ့မချော်အောင်ရေးဖွဲ့၍
လည်းကောင်း စိတ်ပညာရှင်များ ၏ အိပ်မက်ဆိုင်ရာ စိတ်စွဲလမ်း သက်
ရောက် ဆန်းကြယ်မှုများ ဘောင်အတွင်းမှ လည်းကောင်း အကျုံးဝင်
အောင် ကြိုးစား ရေးဖွဲ့ ပါသည်။ ။

ဆိုရလျှင် ... ကျွန်တော်တို့ လူသားအများအားလုံး သေလွန်ပြီး
နောက် ... မြင့်မြတ် ကောင်းမွန်ရာ ဘုံဘဝသို့ ရောက်နိုင်အောင် မကွယ်
လွန်ခင်ကတည်းက သိရှိနားလည် ကြိုးစား အားထုတ်ကြရပါမည်။

တစ်နည်း ...

ဘုရားဟော၊ တရားသဘောအရ ... ဘဝအသစ်တစ်ဖန် ပြန်မဖြစ်
သော ... မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ဖို့ ကြိုးစားအား
ထုတ်ကြရပါမည် ...

သို့အတွက် ...

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ သောက၊ အတ္တ၊ အလိုရမ္မက်နှင့် အဝိဇ္ဇာတ
ဏှာများကို လျော့နည်း ပပျောက်အောင် တရားဓမ္မအသိနှင့် နေထိုင်
ကျင့်ကြံရင်း ...။

မေတ္တာ၊ ဂရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ ... ဗြဟ္မစိုရ် တရားလေးပါးနှင့်
လူ့ဘဝကို တည်ဆောက် ထိန်းကွပ်ကာ၊ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဘာဝနာမှု

များကို ရသမျှအချိန်လေးအတွင်း ကြိုးစားအား ထုတ်ရင်း၊ သေကနီး
နောက်ဆုံးမိနစ်စက္ကန့်လေးရဲ့ အစွဲကြောင့်ဖြစ်သော လားရာဂတိ ဘုံဘ
ဝ၏ အဆိုးအကောင်းကို သိရှိနားလည်ကြ စေလိုပါသည်။ ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝ
င်ကောင်း ပီသစွာ ဘဝကူးကောင်း ရန်ဆိုသည့် စေတနာလှုံ့ဆော်မှုကို
အဓိက အရင်းခံထား၍ ဤရသဝတ္ထုကို အားထုတ်ရေးဖွဲ့ပါသည်။ ။

အရွယ်အမျိုးမျိုး ... ဘဝအဆင်းအမျိုးမျိုးသော ကျေးဇူးရှင်စာဖတ်ပ
ရိတ်သတ်များ ခံစား နားလည်နိုင်ပြီး နှလုံးသားလှပစွာ အနေဖြင့် မြတ်
စွာဘဝကို ကောင်းစွာ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေဟု မေတ္တာဆန္ဒပြု
လိုက်ပါသည်။ ။

ဆရာသခင် .. ကျေးဇူးရှင် ပညာရှင်များအားလုံးကို ဦးညွှတ်ကန်
တော့လျက် ...

မောင်ညိုမှ ိုင်း(သန်လျင်)

* * *

- လွင့်မျောဝိညာဉ်

ပဲ့ကိုင်သူမရှိ ... လေစုန်ရှိရာအတိုင်း

ရွက်လွင့်လွင့်မျော။

-ဘယ်သောင်ဘယ်ကမ်း ဆိုက်လို့ ဆိုက်မှန်း မသိ။

ခရီးရှည်သမျှ အငြီးမဖြေသမျှ ခြေဆန့်လိုက်တာ။

လေစုန်နဲ့ ရွှေဘုံလည်း ပြန်ရော။

-ငါ့အိမ်ရှိလျက် ... ငါမရှိတော့။

ငါ ... ငါ ...ငါ ဘယ်မှာ ပါလိမ့်

-ကျွန်မရဲ့ ဝိညာဉ်ကို ကျေးဇူးပြုလို့ ...

နေရာလေး တစ်နေရာ ... စောင်မကြည့်ရှုကြပါ။

38508215

အိမ်ပြန်ဝိညာဉ်

အလို ...။

ကျွန်မ ဘယ်လို အရပ်ဒေသမျိုးကို ရောက်နေပါလိမ့်။ ရှေ့ကဟာ မီးလောင်လွင်ပြင်ကြီးပါ ကလား။ လူလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူး၊ အိမ်လည်း တစ်လုံးမှ မရှိကြဘူး။ မြင်နေရတာပြာပုံ တွေရယ်။ မီးလောင်သစ်ငုတ်တွေနဲ့ မီးကျွမ်းနေတဲ့ အိမ်တိုင် ငုတ်စီငုတ်စတွေချည်းပဲ။ ပူလိုက်တဲ့ မြေပြင်ရယ်။ ခြေချရတာနဲ့ ခြေဖဝါးတွေ ကျွမ်းခြောက်သွားမလားထင်မှတ်ရတယ် ...။ ဘုရားစေတီ ပုထိုးလည်း တစ်ဆူမှ မတွေ့ရဘူး။ ဒါ ...ဒါ ... ကျွန်မရဲ့ မွေးရပ်မြေ မဟုတ်ဘူး ။

ကျွန်မရဲ့ မွေးရပ်မြေက စိမ်းစိုရွန်းသစ်တဲ့ သစ်ပင်တွေနဲ့ အရွက်ဖားဖား ကျွန်းပင်ကြီးတွေ နဲ့ ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့နေတဲ့ ယူကလစ်ပင်တွေနဲ့ ပန်းပွင့်နုသစ်တွေနဲ့ ရပ်ဝန်း။

မဟူရာရောင် ကတ္တရာလမ်းမကြီးဆို ကျောဆန့်ခါးဆန့်အိပ်နေတာ တစ်နံတစ်လျား ရှုမျှော် မဆုံး။ တိုက်ကြီးတွေဆိုမော့ကြည့်ရတာ ကျိုက်ခေါက်စေတီတော်ကြီးဆိုရင် ရွှေရောင်တဝင်းဝင်း ဆည်းလည်း သံတလွင်လွင် ခေါင်းလောင်းသံတချင်ချင်နဲ့ ။

နောက်ဆုံးပေါ်ကားတွေဆို အရောင်အသွေးလှလှပပနဲ့ ဥဒဟိုသွားနေကြတာ။ ကားထဲမှာ ချစ်စရာကောင်မလေးတွေ ကောင်လေးတွေပြုံးလို့ ။

ဆိုင်ကယ်နောက်ဘက်က ထိုင်လိုက်လာတဲ့ ကောင်မလေးက ဆိုင်ကယ်နင်းတဲ့ ကောင်လေး ခါးကိုဖက်ထား။ သူမရဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေ လေထဲမှာ ဝဲလွင့်။

ကျောင်းသွားနေတဲ့ ကလေးတွေရဲ့ ရယ်သံ။

ဈေးပြန်မိန်းမတွေ စကားပြောသံ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ခေါ်သံ အော်သံ အဲဒါတွေ ဒီအရပ်မှာ တစ်ခုမှ မတွေ့ရပါလား။ စောစောက ကျွန်မဖြတ်ကျော်လာခဲ့တာ ဘုရားပြိုကုန်း အခုရောက်နေတာက မည်းနေတဲ့ မီးလောင် လွင်ပြင်။ အလိုဟိုရှေ့က ထိုးထိုးထောင်ထောင်တွေက ဘာများ ပါလိမ့်။ အိမ်တွေများ လား။ ကျွန်မအားကိုးမျှော်လင့်ကြီးစွာနဲ့ အဲဒီနေရာကို ပြေးသွားလိုက်တယ်။

ရင်ထဲမှာ လျှောက်သွားနေရလွန်းလို့ မောဟိုက်နေပြီ။ ကျွန်မဒီလိုထွက်လာခဲ့တာ ဘယ်နှရက်ရှိမှန်းမမှတ်မိတော့ဘူး။ ဗိုက်ထဲကလည်း ဆာလွန်းလို့ တကြုတ်ကြုတ်မြည်နေတဲ့ အသံ ကိုယ့်နားတောင်မခံနိုင်ဘူး။ ရေကလည်း ငတ်လိုက်တာ အရမ်းပဲ။

ခေါင်းပေါ်မှာ နေလုံးကိုရွက်။ ခြေဖဝါးက ပြာပူမြေပူနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပြီးမနားတမ်းသွားနေတာ...။ ကျွန်မ ဘယ်ကိုဘယ်လို ရည်မှန်းချက်နဲ့ လျှောက်သွားနေမှန်း ကျွန်မစဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ရေအရမ်း ဆာနေပြီ ...။ ရေ ... ရေ အို ... ခုနေ ရေတစ်ပေါက်လောက်သောက်ရရင် ကျွန်မဘဝ သေပျော် ပါပြီ ရှင်တို့ ရယ်...။

ဒါနဲ့ ကျွန်မရှေ့မှာ မြင်နေရတဲ့ ထိုးထိုးထောင်ထောင် များ ရှိရာကို အားကိုးတကြီးပြေးလာ လိုက်တာ အနီးလည်း ရောက်ရော ရှေ့က မြင်နေရတာတွေကိုကြည့်ပြီး လန့်ဖျပ်လို့ ကြက်သေ သေသွားပါရော။ အလို ... ကျွန်မ မျက်စေ့ရှေ့ကအရာတွေက အိမ်မှာ မဟုတ်ဘဲ၊ တဲမှ မဟုတ်

ဘဲ၊ ကျောင်းမှ မဟုတ်ဘဲ ...။

မြေပုံတွေ ... အုတ်ဂူတွေ ... မှတ်တိုင်တွေ ...။

ဟင် ... ကျွန်မအခုရောက်နေတာ သုသာန်ဟောင်းတစ်ပြင်ကြီးပါလား ...။

ကျောထဲမှာ ဖျန်းခနဲကြက်သီးထသွားတယ်။ ခေါင်းလည်း ကြီးပြီး ထုံသွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ လက်ယာဘက်က “ဝုန်း” ခနဲ အသံကြီးကြားလို့ “အမလေး” အော်ပြီးမျက်လုံးပြူး ကြည့်လိုက်တော့။ လားလား။ လင်းတကြီးတစ်ကောင် ...။ မြေပုံပေါ်ရှိ မှတ်တိုင်က နေ အတောင်ခတ်ပြီးပျံလိုက်တာကိုး။ အို ... ဘာကြာလဲအခြားမှတ်တိုင်တွေပေါ်မှာ အိပ်ငိုက်နေကြတဲ့ ဧရာမ ညိုမွဲမွဲလင်းတကြီးတွေကလည်း တဝုန်းဝုန်းထပျံပြီး ကျွန်မရှိရာကို ပြေးလာလို့ ခေါင်းပေါ်မှာ ပျံဝဲပြီး တဂီးဂီးတဂပ်ဂပ် တအွတ်အွတ် အသံများ ပေးပြီး အော်ကုန်ကြ ပါရော ...

။

ကျွန်မ ကြောက်လွန်းလို့ သုသာန်တစ်ပြင်ထဲကနေ ပြေးထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။ ပြေးသမှ ဒလကြမ်းပြေးတာ ပြေးရင်းခလုတ်တိုက်လဲလို့ ထဘီအောက်နားထက်ခြမ်းကွဲသွားတယ်”

“ဟေး ... ဟေး ... ကောင်မလေး ...”

“ကောင်မလေး လာပြီဟေ့ ...”

“ဟေး ... ဟေး ... ဟေး ...ဟေး”

ဗြုန်းဆို နောက်ဘက်မြေပုံတွေပေါ်က အော်သံတွေကြားလို့ ဝမ်းသာအားရ လှမ်းကြည့် လိုက်ရော ...

“အမယ်လေး ...”

“ဟေး ဟေး ...”

“အောင် ... မယ် ... လေး...”

အသံကလူလို စကားပြောသံပဲ ဒါပေမဲ့ ရုပ်တွေက လူရုပ် မဟုတ်ဘူး ... လူပါလို့ လည်း ပြောလို့ မရဘူး ... ကြောက်စရာမျက်ခွက်ကြီးတွေနဲ့ မိန်းမကြီးတွေ ဆံပင်ဖားလျားချ ထမီရင်ရှား အချို့မှာ အဝတ်အစားမရှိ၊ အချို့က မျက်နှာပြားပြားကြီး၊ အလိုလေး ... ငါ ငါ ဘယ်ရွာ၊ ဘယ်လူ သားကမ္ဘာများ မျက်စိလည် လမ်းမှာ ရောက်လာမိပါလိမ့် တကတဲ လဲ နေရာက ဒူးကွဲခြေပြ ဒဏ်ရာများကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ... ဝုန်းခနဲ ထပြေးလိုက်တယ် ...”

“ကောင်မလေး မပြေးနဲ့ ...”

“နင် ... ငါတို့ နဲ့ ... နေရတော့မှာ ... လာခဲ့ ...”

“ပြန်လာခဲ့ ... မလာဘူး ... သွား သွား မလိုက်ခဲ့နဲ့ ...”

ကျွန်မက ရှေ့ကပြေး သူတို့ က အသံပေးပြီးလိုက် ကျွန်မရဲ့ အားသွန်ခွန်စိုက် အပြေးနှုန်းဟာ ဒီအရပ်မှာ အချည်းအနှီးပဲ မကြာခင် သူတို့ ကျွန်မကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြပါရော သူတို့မျက်နှာကြီး တွေဟာ လူ မျက်နှာလို့ ပြောလို့ မရပေမယ့် သူတို့ အသံ သူတို့ ဟန်တို့ က ဝမ်းသာ လှိုက်လှဲနေဟန်ပဲ။

“နင့်ကို ... ငါတို့ ... လာ ... လာ ... ကြိုတာဟဲ့”

“ဟင့်အင်း ...ဟင့်အင်း...”

အို ... ကြည့်စမ်းပါဦး ... ပါးစပ်ကလည်း သွားရည်တဖွားဖွားကျလို့ ... သူတို့ ကိုယ်က အနံ့က လူသေကောင်ပုပ်အနံ့ အသားဝါဝါထိန်ထိန်နဲ့ ဗိုက်ပူပူ မိန်းမတွေလည်း ပါရဲ့ ...။

“စောင့်နေတာကြာပြီအေ့ ... လာ”

“ဟင့်အင်း မလိုက်ဘူး ... မလိုက်ဘူး ... ကျွန်မ ... ကျွန်မ ပြန်မယ် ...”

“ပြန် ...မယ်...”

“အင်း ... အင်း ... ဖယ် ... ဖယ်... ကြပါ ...”

“နေပါဦး ...ညည်းကဘယ်ကိုပြန်မှာ လဲ ... ပြောပါဦး”

“အို ... ကျွန်မ အိမ်ရှိတယ် ... လင်ရှိတယ် ... သမီးရှိတယ် ။ အိမ် အိမ် ကိုပြန်မယ်... အိမ်ကိုပြန်မယ်...”

“ဟား ...ဟား ... ဟား ... ဟား ...ဟား”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

“အဟေး ... ဟေး ...ဟေးဟေး...”

“ဒါ ... ညည်းငါတို့ နဲ့ နေဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူး လားအေ ...”

ဒီ မှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူ ဆံပင်ဖားလျား မည်းမည်းကြုတ် ကြုတ်မျက်နှာတွန့် ခေါက်ကြီးနဲ့ မိန်းမကြီးက ရယ်နေသူတွေကို လက် ကာပြီး ကျွန်မကို ကြည့်လို့ ပြောလိုက်တယ် ...။

“အို ... မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်ဘူး ... လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်မ ဒီ အရပ်မှာ မနေဘူး ဖယ် ... ဖယ် ...နော် ...ကျွန်မကို ...ဒုက္ခမပေးကြပါ နဲ့ ...ဟီး ...ဟီး။ ကျွန်မအိမ်ကို ကျွန်မပြန်မယ် ဖယ်ပေးကြပါ။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် ဟီး ...ဟင့် ...ဟီး ... ဟီး”

ကျွန်မ သူတို့ ရဲ့ ရုပ်အသံဟန်ပန်များကို ရွံရှာကြောက်လန့်လွန်းလို့ ချိုးမည်းချ ငိုပြီး တောင်းပန်လိုက်ရော ရယ်နေသူ မိန်းမတွေက အရယ်

ရပ်လိုက်ပြီး ထူးဆန်းတဲ့ မျက်နှာကြီးတွေနဲ့ တွေတွေကြီး စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။

“ကောင်မလေး ...”

“ရှင် ...အင်...ဟင်”

“ညည်း ...တကယ် အိမ်ပြန်ချင်လို့ လား ...”

“ပြန်ချင်တယ် ...ပြန် ...ချင် ...တယ်”

“ညည်း အိမ်နေရာရော မှတ်မိလို့ လား ...”

“မှတ်မိတယ် ...ရောက်အောင်ကို သွားမယ်...”

“အေးလေ ...ညည်းက တယ် အိမ်ခင်သကိုး၊ လင်ကို တွယ်တာတာ သကိုး၊ သမီးကို ချစ်သကိုး ကိုင်း ... ကိုင်း... ဒီလောက်ပြန်ချင်နေမှ ပြန်လေပေါ့အေ။ တကယ်လို့ ညည်းအိမ်ကိုရှာလို့ မတွေ့ ၊ ဝင်လို့ မရ နေလို့ မရခဲ့ရင် ငါတို့ ဆီကို ပြန်လာခဲ့ပါအေ ငါတို့ က ညည်းကို အမြဲတမ်းကြိုဆို နေမှာ ပါ ငါ့နာမည် မှတ်ထား ဒေါ်မည်းဇာတဲ့ ဒီကောင်မတွေက တော့ အမေဇာလို့ ခေါ်ကြတယ် ငါက ဒီသုသာန်မှာ အကြီးအကဲပဲကိုင်း ညည်း ပြန်ချင်ပြန်တော့ ...”

“အိုး ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်းလဲ မသိဘူး ပြန်တော့တဲ့ ဒီမှာ ကျွန်မက ခိုင်းထားတဲ့ အရပ်ဆိုးဆိုး အနံ့ဆိုးဆိုး မိန်းမများကို လှည့်ကြည့်လိုက်တယ် ... သူတို့ က ဝိုင်းထားမြဲပဲ ...”

“အားလုံးဖယ်လိုက်ကြစမ်း ...”

အမေကြီး ဒေါ်မည်းဇာဆိုသူရဲ့ အမိန့်ပေးသံလည်း ဆုံးရော မျက်နှာဆိုးဆိုးနဲ့ မိန်းမများက ဖယ်ရှားပေးလိုက်ကြတယ် ကျွန်မ သူတို့ ကို မယုံ

ရဲ ယုံရဲ ကြည့်ရင်း ဒီသုသာန်မြေကြီးကုန်းတန်း ကနေ အားသွန်ပြေးလာ လိုက်တာ လူက လေထဲမှာ လွင့်မျောနေတာပဲ။

ပြေးလာတဲ့ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကျွန်မလိုပဲ လေထဲမှာ လွင့် မျောနေသူများ သစ်ပင်ပေါ် မှာ ထိုင်နေသူများ မြေကြီးပေါ်လှဲအိပ်နေ သူများ ရေဗွက်ထဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသူများ အဝတ်ဗလာနဲ့ ပြေးလွှား ဆော့ကစားနေတဲ့ ကလေးငယ်များကို ရိပ်ခနဲ လှစ်ခနဲ မြင်နေရတယ် သူတို့ ဟာ ကျွန်မ ရဲ့ စိတ်မြန်မြန်ဆန်ဆန်နဲ့ ပြေးလွှားနေတဲ့ အဖြစ်ကို အံ့သြစွာငေးကြည့်နေကြလို့ ။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မခရီးဝေးဝေး၊ ဒေသဆန်းဆန်း ၊ အမြင်ဆန်းဆန်းများ ကို ဖြတ်သန်းပြီး ပြေးလာလိုက်ရော ကျွန်မအိမ်ရှေ့ကို ရောက်လာခဲ့ တယ်။ ကျွန်မရဲ့ အိမ်ကို ကျွန်မ သိတာပေါ့ ... ကြွေပြားကပ်ထားတဲ့ နှစ် ထပ်တိုက်အိမ် ဥစ္စာ အိမ်ရှေ့မှာ ရောင်စုံလွင့်နေတဲ့ ပန်းဥယျာဉ်လေးနဲ့ ။

ကိုအောင်ကျော်စွာဟာ တုန်လှုပ်ချောက်ချား မလုံမလဲဟန်ပန်နဲ့ ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်ရင်းက ခုတင်ပေါ်က စန့်စန့်ကြီးဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမ အနီးကို မရဲတရဲတိုးကပ်လာလိုက်တယ်။ မိန်းမကိုယ်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ထူးကဲလွန်းလှတဲ့ ဂွမ်းကပ်စောင်ကြီးက လွှမ်းထားသလို ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မလည်း အံ့သြလွန်းလို့ စကားလုံးဝမပြောနိုင်ဘဲ လင်သားလုပ်သူ ကိုအောင်ကျော်စွာရဲ့ လှုပ်ရှားနေမှုကို အနီးကနေ မမှီတ်မသုန် စိုက်ကြ ည့်နေလိုက်တယ် ...။

ကိုအောင်ကျော်စွာ သူ့အနားမှာ ကျွန်မ(သူ့မိန်းမ ဇနီးသည်)ရောက် နေတာကို လုံးဝမသိသေးဘူး။ အတော့်ကို ကြောင်တောင်ကန်းတဲ့ လူပါ ပဲရှင်။

ဒီ မှာ ပဲ သူ့စန့်စန့်ကြီးဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမရဲ့ မျက်နှာပေါ်က ဂွမ်းကပ်

စောင်ထူထူကြီးကို လှစ်ခနဲ ဆွဲဖယ်ချလိုက်ရော ...။

အလို ...ဘုရားရေ ...။

ခု ...တင်...ပေါ်...က မျက်လုံးနှစ်လုံးပြူးပြီး ငြိမ်သက်နေတဲ့ မိန်းမဟာ အခြားသူမဟုတ်ပါလား ...အဲဒါ အဲဒါ ကျွန်မ ...ကျွန်မ ...ပါလား။ အို ...ကျွန်မ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာလို့ ကျွန်မ မျက်နှာပေါ်ကို ဂွမ်းကပ်စောင်အထူကြီး အုပ်ထားတာလဲ ...။

ကိုအောင်ကျော်စွာက ...ကျွန်မရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို ကိုင်ပြီး သွေးခုန်နှုန်းစမ်းနေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ အလွန်ကို ချောမောလှပါတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အခန်းထဲကို ဝင်လာနေတာ ကျွန်မ မြင်နေရတယ်။ ဒီမိန်းမချော မိန်းမလှက ကျွန်မလင် ကိုအောင်ကျော်စွာရဲ့ လက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လှမ်းကိုင်ရင်းက ...။

“သူ ...ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲ မောင်”

“ဆုံးသွားပါပြီ ...တကယ် ...”

မေးနေတဲ့ မိန်းမရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ကြေကွဲကရုဏာရိပ် လုံးဝမရှိဘဲ ဝမ်းသာနေဟန်တွေ ပေါ်လို့ ...။

“တကယ်ပါ မြဲရဲ့ ...တောင့်တောင်နေပြီ ...”

အို ...ကျွန်မကို ဆုံးသွားပြီတဲ့ ။ ဆုံးသွားပြီဆိုတာ ...သေတာ။ အသက်မရှိတာကို ပြောတာပဲ။ ဘယ်က ဟုတ်ရမှာ လဲ။ ဒါသူတို့ သက်သက်ညာပြောနေတာ။ ညာပြောနေကြတာ။ ကျွန်မ မသေသေးဘူး။ ကျွန်မ ကျွန်မရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ ရောက်နေတာ။ ကျွန်မလင်သားအနားမှာ ရောက်နေတာ။

ဒီမှာ ကျွန်မယောက်ျား ကိုအောင်ကျော်စွာဟာ မျက်ရည်တစ်ပေါက်

မကျဘဲ အသစ်ရောက်နေတဲ့ မိန်းမရဲ့ ကိုယ်လုံးဖွံ့ဖွံ့ အိအိကြီးကို သူ့ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲသွင်းပြီး ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ရော

ကျွန်မရင်ထဲမှာ အမျက်ဒေါသတွေ ခြောင်းခြောင်းထွက်ပြီး ကိုအောင်ကျော်စွာရဲ့ ရင်ခွင်ထဲက မြဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ ဆံပင်ကိုညှာလက်နဲ့ ဆောင့်ဆွဲလို့ တွန်းပစ်လိုက်တယ်။

အလို

မြဆိုတဲ့ မိန်းမ ဘာမှ မဖြစ်ပါလား။ ဒါနဲ့ သူမရဲ့ ပါးကို ပြေးရိုက်လိုက်တယ်။ ဒါလည်း သူမက ဘာမှ မဖြစ်သလိုပဲ။ ယင်နားလို့ ပါးကို ပွတ်သလိုလုပ်ပြီး ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်လို့ ။

ကိုအောင်ကျော်စွာ ...

ကျွန်မ ရင်ပွင့်မတတ်ကျိုးအော်လိုက်ရင်း ...သူ့ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်တယ် ...

ကိုကျော်စွာ ... ကိုကျော်စွာ ... ရှင် ဘာမဟုတ်တာတွေပြာပြီး ကျွန်မ ကွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြန်နေတာလဲဟင်။ ဒီမှာ လေ ရှင့်ရဲ့ အချစ်ဆုံး မယားကြီး မလွန်းအိမ်သစ်လေ ... ငယ်ချစ် မလွန်းအိမ်သစ်လေ။ ကိုကျော်စွာ ရှင် ကျွန်မကို မရက်စက်ပါနဲ့ ။ မစိမ်းကားပါနဲ့ ။ မဖောက်ပြန်ပါနဲ့ ။ ပြောစမ်း ...ပြောစမ်း...။

ကျွန်မ သူပခုံးနှစ်ဖက်ကို အားရပါးရ ဒေါသတကြီးကိုင်လှုပ်ပြီး မေးခွန်းတွေ တရစပ် မေးလိုက်တာတောင် ကျွန်မမေးခွန်းတွေကို တစ်လုံးမှ ပြန်မဖြေဘူး။ ကျွန်မကိုလည်း လှည့်မကြည့်ဘူး။ ဂရုမစိုက်ဘူး။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်။

“ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ...”

“သူ့ မိဘတွေကို သွားအကြောင်းကြားရမှာ ပေါ့ မြ ပြန်တော့နော် ...

”

ဟိုမိန်းမက ခုတင်ပေါ်က ကျွန်မ ရုပ်ခန္ဓာကို လက်ညှိုးထိုးပြလို့ ကြောက်သလို လုပ်ပြပြီး နှစ်ဦးသား အခန်းအပြင်ထွက်သွားကြတယ်။

ကျွန်မဟာ ဖောက်ပြန်နေတဲ့ ကိုကျော်စွာရဲ့ လက်ကို ပြုတ်ထွက် သွားမတတ် ဆောင့်ဆွဲလိုက်ပေမယ့် လေထဲမှာ ပဲ လက်က အရှိန်သေ သွားခဲ့တယ် ...။ ဟိုမိန်းမကို အမြင်ကတ်လွန်း လို့ နောက်ကနေ တွန်းချ လိုက်တယ် သူတို့ ဘာမှ မဖြစ်ကြဘူး ကျွန်မသာ လေထဲမှာ လွင့်မျောသ လို့ ဖြစ်နေတယ်။

ကျွန်မ ...သေပြီတဲ့ ။

အို ...လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီမှာ ကျွန်မရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတင်ပေါ် မှာ ကျွန်မရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာ။ ကျွန်မ မသေဘူး။ လုံးဝ မသေဘူး။ မသေရဘူး။ ကြည့်နေ။

ကျွန်မ ခုတင်ပေါ်မှာ စန့်စန့်ကြီး မျက်လုံးပြူးနေတဲ့ ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ချက်ချင်း တိုးဝင်ပစ်လိုက်တယ်။ ငါ လာပြီဟေ့ ဟောဒီ အိမ်ကြီးရဲ့ မူလအရှင်သခင်မ လွန်းအိမ်သစ် ပြန် လာပြီဟဲ့။ အလို ကျွန် မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ကျွန်မဝင်လို့ မရပါလား။ ကျွန်မ အကြိမ်ကြိမ်ကြီး စားပြီး ဝင်ခဲ့တယ်...။

တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ...သုံးကြိမ် ...လေးကြိမ် ...ငါးကြိမ် ...။

ဝင်လို့ မရဘူး။ ခြေကုန်လက်ပန်းသာ ကျရော။ ကျွန်မရဲ့ မူလ ကိုယ် ခန္ဓာက ကျွန်မကို လုံးဝလက်မခံဘူး။ ကျွန်မ သေပြီ။ ဒါ ဒါဆို အခု ကျွန် မ သိနေတဲ့ ကျွန်မဆိုတာ။

ကျွန်မ ... ကျွန်မရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာဘေးမှာ ထိုင်ပြီး ချိုးမည်းချင့်ပစ်လိုက်တယ်။

ကျွန်မ တကယ် သေပါပကောလား။ ဒါဆို ကျွန်မ သမီးလေး ‘ရွှေလမင်း’ရော

“ရွှေလမင်းရေ ...သမီး ... လေး ...”

“သမီး ... ရွှေလမင်း ...”

“ရွှေ ...လ...မင်း...ရေ...”

ကျွန်မသမီးလေး ရွှေလမင်းရဲ့ အမည်ကို အရူးအမူးအားကိုးတကြီး ခေါ်နေမိတယ်။ ဒါနဲ့ အတူ သမီးရဲ့ အခန်းထဲကို ပြေးဝင်ပြီး သမီးကို ရှာခဲ့တယ်။ အခန်းထဲမှာ မရှိပါလား။

“သမီးရေ ...ရွှေလမင်း ...သမီး ... အမေရောက်နေပြီလေ သမီး ဘယ်မှာ လဲ ...”

ကျွန်မတစာစာ အော်ခေါ်ရင်း ဘုရားစင်ရှေ့ အိမ်နောက်ဖေး အိမ်သာ ပြီးတော့ သူသွားထိုင်လေ့ရှိတဲ့ ပန်းရုံနံဘေးက ဒန်းလေးပေါ်အထိ လိုက်ရှာကြည့်နေမိတယ်။ သမီးကို လုံးဝ မတွေ့ရဘူး။ အလိုလေး သမီး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ဘာများ ဖြစ်သွားပြီလဲ ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ အမှတ်တရ ပုံရိပ်အချို့ ပြန်ပေါ်လာသည် ။

ကျွန်မနေမကောင်းလို့ အိပ်ရာထဲမှာ လဲစဉ် နေ့ရက်များ ။ အဲဒီမှာ သမီးလေး ‘ရွှေလမင်း’က အနီးကပ်ပြီးပြုစုခဲ့သည့် ပုံရိပ်တွေ အမေ့လက်ကိုဆုပ်နယ် အမေ့ပါးစပ်ထဲ ဆန်ပြုတ်ရည်လေးခွံ့ တစ်ခါတစ်ရံ အမေနှင့် တစ်အိပ်ရာထဲ အတူအိပ်ခဲ့ကြသည့် အချိန်နာရီများ အမေ့ကို အသက်နှင့် အမျှ ချစ်ခဲ့သမီး ...။

ကျွန်မကလည်း ရင်နှင့်အမျှ ချစ်ခင်ကြင်နာခဲ့ရသည့် သမီး။

ဟော အိမ်ရှေ့က လူသံတွေကြားနေရပြီ သူတို့ လာကြပြီ။ ဟင် ကျွန်မ အပေါက်ဝကနေ လှမ်းကြိုနေလိုက်တယ် ရှေ့ဆုံးကတိုင်း ပြေးဝင်လာတာက သမီး ... ကျွန်မရဲ့ အသည်းနှလုံးလေး၊ ရွှေယမင်း။

“မေမေ ...မေမေ”

“သမီး ...မေမေ ဒီမှာ မေမေဒီမှာ ..”

ကျွန်မ ဝမ်းသာအားရနဲ့ သမီးကို ပြေးပွေ့လိုက်တယ် လေကိုဖမ်းလိုက်ရသလိုပဲ သမီးကို မဆုပ်မိလိုက်ဘူး။ သမီးဟာ အိပ်ခန်းထဲကို အော်ဟစ်ငိုယို ပြေးဝင်သွားပြီး ...ခုတင်ပေါ်က ကျွန်မရဲ့ ရုပ်ခန္ဓာပိန်လှိလှိ ကိုယ်လုံးကို ဖက်ပြီး ရှိုက်ကြီးတငင်ကနေ အော်ဟစ်ငိုပါရော

“မေမေ ...မေမေ”

“သမီးရောက် လာပြီလေ ...အမေရဲ့ ဟီးဟီး”

“မေမေ ...မေမေ...ဖွားဖွား ... မေမေ့ကို ခေါ်ပေးပါဦး မေမေခေါ်လို့ မရတော့ဘူး။ မေမေရေ ...မေ ...မေ...”

ကျွန်မရဲ့ အမေ အဖေနဲ့ အိမ်နီးနားချင်းများ အခန်းထဲကို ပြေးဝင်ရောက်ရှိလာကြတော့ မေမေ ဒေါ်လွန်းမေက သူ့ရဲ့ မြေး ကျွန်မရဲ့ သမီးကိုဖက်ပြီး မြေးနှင့်အတူ ရောငိုကြပါရော ကျွန်မ သူငယ်ချင်းအချို့ကလည်း ငို။ ဖေဖေက စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်ကို လက်ခုံနဲ့ သုတ်၊ ကျွန်မ အနီးကပ် မြင်နေရတဲ့ ကြေကွဲဆို့နှင့်စရာ မြင်ကွင်းများကိုကြည့်ပြီး ငါသူတို့ ကို ဘာမှ ဝင်ပြောလို့ မရ။ ဖျောင်းဖျလို့ မရ။ ကိုင်တွယ်ထိတွေ့လို့ မရပါလားဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်လည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်း ဒေါသလည်း ဖြစ်နေရတယ်။

မကြာခင် အမေတို့ က မြေးကို ချော့မော့ဖျောင်းဖျပြီး အပြင်ခေါ်သွားကြတယ်။ ဒီနောက် လူကြီးတွေ အိမ်နီးနားချင်းများ နဲ့ ကိုအောင်ကျော်စွာတို့ အသေးစိတ် တိုင်ပင်ကြပြီး ကျွန်မရဲ့ အသက်မဲ့ ရုပ်ခန္ဓာစွာပန မြေကျရေးကို ဆွေးနွေးကြတယ်။

ဪ ... ကျွန်မ ...

ချစ်သောလင်ယောက်ျား။ ချစ်သော သမီး။ လေးစားအပ်သောမိဘနှစ်ပါးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရသည့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘဝခြားခဲ့ပါရောလား။

မငိုပါနဲ့ သမီးရယ် ... မေမေ သမီးအနားမှာ မခွဲမခွာ အမြဲရှိနေမှာ ပါ ...

မေမေ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် သမီးအပေါ် အချစ်မလျော့ပါဘူး ဥပေက္ခာမပြုပါဘူး။ သမီးကို အနီးကပ်စောင့်ရှောင့်နေမယ်။ ဟောဒီလောကဘဝမှာ မေမေချစ်ရမဲ့သူက ဟောဒီသမီးလေး ရွှေ့လမင်းနဲ့ မိဘနှစ်ပါးစလုံးပါ သမီးရယ်။

မေမေ့ အပေါ်မှာ ထာဝစဉ် မဖောက်မပြန် သစ္စာရှိနေတာလည်း ချစ်သမီးတို့ ပဲဆိုတာ မေမေ ဘဝသစ်တစ်ခုကို ရောက်တော့မှ ပီပီပြင်ပြင် သိရှိနားလည်ခဲ့ရပြီသမီး။

* * *